

Адвентистський ВІСНИК

№ 11 (329)
листопад 2017

Бог є любов

R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

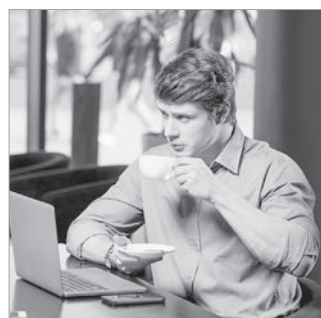
Чи чесні ви з Богом у поверненні ДЕСЯТИНИ?

Бог дав спеціальні вказівки щодо того, як використовувати десятину. Ту частину коштів, яку Господь відділив для Себе, не можна направляти на жодні інші цілі, крім визначених Богом. Нехай ніхто не вважає себе вільним утримувати десятину й витратити її на власний розсуд.

Ямбис

5

Допускається ли обман?

7

День врожаю

13

Нам це тільки здається

15

Чи чесні ви з Богом у поверненні ДЕСЯТИНИ?

Сьогодні над людством продовжує панувати омана. Замість того щоб вважати себе управителями всього, що належить Богу, – нашого життя, сім'ї, майна, – ми думаємо, що є власниками надбаного і можемо розпоряджатися цим на власний розсуд.

ПІДЗВІТНІСТЬ БОГУ

У 12-му розділі Євангелія від Луки Ісус розповідає притчу, у якій багата людина стає ще багатшою, коли Господь благословляє її рясним врожаєм. Багачу слід було подякувати Богові. Але замість того щоб розглядати Бога як Подателя всіх благ і використовувати отримані кошти для допомоги нужденним, чоловік вирішив побудувати велику комору та зберегти все це для себе, щоб жити легко і в достатку (Луки 12:18, 19). Він думав, що може нікому не звітувати й жити «для себе», але помилився. Ми рано чи пізно дамо відповідь Богові за те, що Він довірив нам для управління.

Доглядати за майном власника – це обов'язок управителя. Це слово описує нашу роль як створених Богом істот. Господь благословляє нас життям і майном, однак усе творіння все одно належить Йому (Псал. 50:10). Тому ми як розпорядники Божого майна повинні враховувати Його цілі, перш ніж вирішити, як використовувати дані нам статки. І перший крок до розуміння Божої волі у фінансових питаннях – це зрозуміти безкорисливу природу Бога.

ДОБРОЗІЧЛИВЕ СЕРЦЕ

Бога дає нам життя і щоденний хліб, дарує покавання, прощення, перемогу, благодать, любов, мудрість, Святого Духа, Царство і життя вічне. Він є також Тим, Хто *«так... полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне»* (Івана 3:16). Серце Боже – жертвне, тому що *«Бог є любов»* (1 Івана 4:8, 16). Віддавати – це риса

Його характеру. І якщо ми хочемо бути схожими на Ісуса, то повинні навчитися віддавати так само, як це робив Він.

Безкорислива й жертвна віддача не є природним спонуканням для людського серця. Для нас більш звично витратити гроші на предмети розкоші. Диявол використовує цю слабкість і спокушає нас «оманою багатства» (Марка 4:19). Ми шукаємо достатку в речах, та з часом розуміємо, що ми менше задоволені, ніж будь-коли. Це веде до ще більших витрат, які часто виходять з-під контролю та призводять до важкого тягаря боргу (Прип. 22:7).

«Чи будете ви обкрадати Бога через те, що робота, на вашу думку, ведеться неправильно?»»

Особисті відносини з Ісусом – Тим, Хто ніколи не залишить нас, – це єдине, що може принести справжнє задоволення (Євр. 13:5). Коли Спаситель перебуває в центрі нашого життя, фінансові рішення, які ми приймаємо, показують людям милостивий характер Бога. Ми стаємо настільки вдячними за наше спасіння, що відчуваємо спонукання вкладати кошти у вічне спасіння інших. Як це зробити? Щоб відповісти на це запитання, ми поговоримо про те, що Біблія повідомляє про десятину.

СИСТЕМА ДЕСЯТИНИ

Кожне з 12 колін Ізраїлю, окрім левитів, отримало наділ у Ханаанській землі. Левити були обрані для

звершення служіння у святилищі. Для цього коліна існував інший план, який Бог пояснив у Числ. 18:21-24. Замість наділу землі левитам була дана «кожна десятина в Ізраїлі» за те, що вони звершували служіння у скинії заповіді. Слово «десятина» означає «десята частина». Кожному ізраїльтянину потрібно було віддати десятину від прибутку, дрібної та великої худоби; це було «спадщиною» Левитів для виконання їхнього служіння Богу. Тому десятина була Божим методом забезпечення тих, хто був посвячений на духовну роботу і не міг займатися прибутковою діяльністю.

Павло стверджує, що та сама система, створена для забезпечення священників, які служили в храмі, сьогодні також необхідна для служителів Євангелія (1 Кор. 9:13, 14). Апостол говорить про тих, хто «служить при жертovníку», тобто про священників, які жили з десятин і пожертв, що люди приносили в храм. Потім він заявляє: як священники в старозавітні часи жили з десятин за повелінням Божим, так і тих, хто проповідує Євангеліє сьогодні, потрібно так само забезпечувати. Сумлінно повертаючи десятину, ми підтримуємо поширення Євангелія та є партнерами Бога в місії зі спасіння душ.

СВЯТИНА ГОСПОДНЯ

Десятина належить Богові (Лев. 27:30). Оскільки це «святощі для Господа», ми не можемо робити з нею те, що нам заманеться. Отже, повернення Божої десятини – це питання правдивості й чесності.

Розглянемо поради, наведені в книзі Малахії. Тут не тільки підкреслюється священна природа десятини,

але й дані прекрасні обіцянки тим, хто сумлінно повертає її Богу. **«Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: “Чим ми Тебе обманили?” – Десятиною та приносами! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люди ти ввесь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?»** (Мал. 3:8-10).

БОГ ОБІЦЯЄ ЗАБЕЗПЕЧИТИ НАС

У часи Ізраїлю і продукти, і дрібна та велика худоба представляли собою доходи, з яких теж розраховувалася десятина. Сьогодні вірні Богові християни повертають 10 % від заробітної плати або іншого доходу. Десятина обчислюється від отриманої суми після утримання податків. Це наш справжній дохід. **«Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх»** (Прип. 3:9). Десяту частину нашого доходу слід відділяти ще до того, як ми оплачуємо наші рахунки. Вона належить Богу і має бути негайно повернена Йому. Пам'ятайте, що Бог обіцяє відкрити для вас «небесні отвори» (Мал. 3:10), якщо ви сумлінно повертаєте десятину. Ми можемо вірити цій обітниці. Для того щоб правильно повертати 10 % нашого доходу разом із добровільними пожертвами, нам потрібно по-християнськи мудро розпоряджатися своїми фінансами. А коли ми зробимо все можливе, Бог обіцяє забезпечити нас необхідним (Филп. 4:19).

Віддавати менше 10 % не означає віддавати десятину. Бог у Мал. 3:10 закликає принести «всю десятину» до дому скарбниці. Якщо ми це зробимо, то отримаємо благословення «аж надмір». Це не обіцянка, що ми розбагатіємо, але це означає, що Бог забезпечить нас як духовно, так і матеріально.

У старозавітні часи десятини ізраїлевих синів стікалися в «скарбниці» храму (Мал. 3:10). Бог дав суворі накази Своему народу не брати десятину і пожертви на цілі, які **«здаються справедливими»** (П. Зак. 12:8), а приносити їх до місця, яке **«вибере Господь, Бог ваш, щоб Ім'я Його перебувало там»** (П. Зак. 12:11). Це було місце, де левити проводили служіння Богу. Так само й ми повинні повертати нашу десятину в Церкву, у якій трудяться служителі, євангелісти й інші працівники, які живуть з десятин. Кожен віруючий має

повертати десятину у свою громаду, членом якої він є. Звідти її направляють у місцеву конференцію, з якої потім оплачують працівникам їхню працю. Частина цієї десятини також спрямовується на вищі рівні Церкви для підтримки всесвітньої роботи.

«Існує тісний зв'язок між нашою фінансовою підтримкою Церкви і нашою любов'ю до неї. Ті, хто найбільше жертвує на справу Божу, як правило, більше і дбають про неї.»

Десятина була відокремлена для забезпечення служителів, які трудяться на ниві Божій. «Бог дав спеціальні вказівки щодо того, як використовувати десятину. Ту частину коштів, яку Господь відділив для Себе, не можна направляти на жодні інші цілі, крім визначених Богом. Нехай ніхто не вважає себе вільним утримувати десятину й витратити її на свій розсуд. Люди не мають права використовувати десятину для себе в якихось критичних ситуаціях або ж спрямовувати ці кошти туди, куди вони самі вважають за потрібне, навіть якщо вони вважають це справою Божою» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 247).

«Не відсторонюйтеся від справи Божої на тій підставі, що інші чинять неправильно, інакше ви покажете свою невірність перед Господом.»

Хоча іноді ми можемо не погоджуватися з духовними лідерами, яким платять зарплату з десятини, однак слід пам'ятати, що ми повертаємо десятину не служителям, а Богу. За днів Малахії, коли Бог повелів Своему народові повертати «всю десятину» (Мал. 3:10), священники, які жили з цієї десятини, були невірними в служінні (Мал. 2:7-9). Бог говорить, що люди обкрадають Його, якщо

утримують від Нього десятину. Е. Уайт дає мудру пораду про те, як ставитися до такої ситуації: «Деякі висловлювали своє незадоволення і говорили: “Я не збираюся більше повертати десятину, тому що не впевнений, що справа ведеться належним чином”. Адаже чи будете ви обкрадати Бога через те, що робота, на вашу

думку, ведеться неправильно? Викладіть свої пропозиції щодо того, як би ви хотіли все впорядкувати. Але не відсторонюйтеся від справи Божої на тій підставі, що інші чинять неправильно, інакше ви покажете свою невірність перед Господом» (Поради з управління ресурсами, с. 93, 94).

ДОБРОВІЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

При ретельному розгляді тексту Мал. 3:8 ми виявляємо, що обкрадання Бога відбувається, коли ми утримуємо не тільки десятину, але й пожертви. Діти Ізраїлю приносили жертви з собою щоразу, коли приходили в храм, – жертви за гріх, жертви провини, всеспалення, мирні жертви або хлібні жертви. Вони також віддавали спеціальні пожертви для будівництва або ремонту храму, для жертovníка і святилища, а також для трьох щорічних паломницьких подорожей до Єрусалима. Пожертви разом із десятиною були регулярною частиною поклоніння Божого народу (П. Зак. 16:17; 1 Кор. 16:2).

Існує тісний зв'язок між нашою фінансовою підтримкою Церкви і нашою любов'ю до неї. Ті, хто найбільше жертвує на справу Божу, як правило, більше і дбають про неї.

Оцініть своє управління фінансами. Чи чесні ви з Богом у своїй десятині? Чи щедрі ви і жертovní у своїх добровільних пожертвах? Чим ви жертвуєте, коли віддаєте на справу Господа? **«Бо де ваш скарб, там й буде ваше серце»** (Матв. 6:21).

Наша совесть и Реформация

Не так давно мне довелось побывать в Виттенберге – немецком городе, в котором 500 лет назад Мартин Лютер положил начало Реформации, вывесив на дверях Замковой церкви документ, известный под названием «95 тезисов». Той двери больше нет, но Реформация, которая началась 31 октября 1517 года, жива и по сей день, спустя полтысячелетия.

Когда Лютер вывесил свои «Обсуждения силы и действительности индульгенций» (или «95 тезисов»), он намеревался начать академические дебаты, а не революцию. Документ начинается смиренно: «Из любви к истине и желания объяснить ее, Мартин Лютер, магистр гуманитарных наук и богословия, лектор, здесь, в Виттенберге, намерен защищать следующие тезисы и обсудить их на этом месте. Поэтому он просит, чтобы те, кто не может присутствовать и принимать участие в обсуждении на месте, сделали это в письменном виде».

Два основных убеждения Лютера, с которых он начал дебаты, выступая против преобладающих в то время учений, были следующими:

- 1 **Sola Scriptura: только Библия** является единственным критерием веры и поступков.
- 2 **Sola fide: «только верой».** Люди спасаются верой, а не делами. Мартин Лютер был настолько убежден в важности Священного Писания, необходимости его доступности каждому, что менее чем за 11 недель, скрываясь от преследований в замке Вартбург, он перевел Новый Завет на немецкий язык.

Сила Реформации вернула людей к простой, но глубокой библейской истине. Используя ясный смысл Священного Писания, Мартин Лютер смог четко и красноречиво преподавать эти истины. Лютер принял принцип Sola Scriptura, придя к заключению, что само Писание свидетельствует о своей подлинности, оно понятно мыслящим читателям, само себя истолковывает и вполне достаточно, чтобы быть конечной инстанцией христианской доктрины.

В книге «Великая борьба» Э. Уайт пишет, что учение Лютера наносило «сокрушительный удар по самому основанию папской власти», в нем «заключался жизненно важный принцип реформации» (с. 126).

SOLA SCRIPTURA ИЛИ PRIMA SCRIPTURA?

Позже в некоторые протестантские церкви вошла другая доктрина, извест-

ная как Prima Scriptura. Эта доктрина учит, что хотя Писание не является единственным принципом вероучения в церкви, оно является главным авторитетом. Это относится к превосходству Писания или к тому, что Писание обладает превосходством над традициями и церковными решениями, хотя последние также имеют авторитет наряду с Писанием.

Каким бы хорошим ни казался принцип Prima Scriptura, он противоречит принципам Реформации, потому что он не считает Божье Слово конечной инстанцией в познании Истины. Комментируя приверженность Лютера только Библии, Э. Уайт писал: «Лютер видел, чем грозит превозношение человеческих теорий над Словом Божиим. Он отважно нападал на безбожную философию схоластов, критикуя то богословие, которое так долго господствовало над умами людей. Отвергая эти умствования, Лютер указывал, что они не только бесполезны, но и вредны. При этом он старался направить своих слушателей к лжеумствованиям философов и богословов к вечным истинам, изложенным пророками и апостолами» (Э. Уайт, Великая борьба, с. 126).

«Реформация продолжается. Она не началась и не была завершена Мартином Лютером. Реформация «должна продолжаться до окончания истории мира»»

Те, кто воспринимает Библию как человеческую книгу и использует для ее изучения критические методы, иногда ошибочно считают тех, кто принимает принцип Sola Scriptura и библейские методы изучения Библии, плохо информированными и ограниченными. В официальном документе «Методы изучения Библии», принятом Исполнительным комитетом Генеральной Конференции Церкви АСД, говорится: «Как для тех, кто не принимает Божественность Христа, невозможно понять цель Его воплощения, так же и для тех, кто считает Библию просто человеческой книгой,

невозможно понять ее весть, какими бы тщательными и скрупулезными не были их методы. Даже христианские ученые, которые принимают божественно-человеческую природу Писания, но чьи методологические подходы заставляют их концентрироваться, в основном, на его человеческих аспектах, рискуют лишить библейскую весть ее силы, отбрасывая ее на задний план и фокусируясь на способе. Они забывают, что способ и весть неотделимы, и что способ без вести подобен пустой скорлупе, которая не может обращаться к жизненно важным духовным нуждам человечества.

«Суть Реформации — личные отношения с Богом через Его Слово и живую веру.»

Преданные христиане «будут использовать только те методы, которые совершенно справедливы для двойственной, неразделимой природы Писания, усиливают [их] способность понимать и применять его весть и укрепляют веру».

НАША СОВЕСТЬ И ПИСАНИЕ

Когда Лютер предстал перед сеймом в Вормсе, он наполнял свое сердце Священным Писанием и основывал свои действия на Писании, а не на традициях, культуре или на личном мнении. «Если я не буду убежден свидетельствами Писания и ясными доводами разума, — заявил Лютер, — если я не буду убежден с помощью отрывков, которые я процитировал, и, если они, таким образом, не подчинят мою совесть Божьему слову, то я не могу и не отрекусь, ибо христианину небезопасно поступать против совести».

Когда Лютера заставляли уступить требованиям церкви и государства, независимо от того, что говорит Библия, он ясно дал понять, что его совестью управляет Писание. «Я согласен, — ответил Лютер, — от всего сердца, чтобы каждый, от императора до самого скромного христианина, читал и критиковал мои труды, но только при условии: делать это во свете Слова Божьего. Людям не остается ничего другого,

как только повиноваться Священному Писанию. Я сам всецело предан ему, и бесполезно принуждать мою совесть».

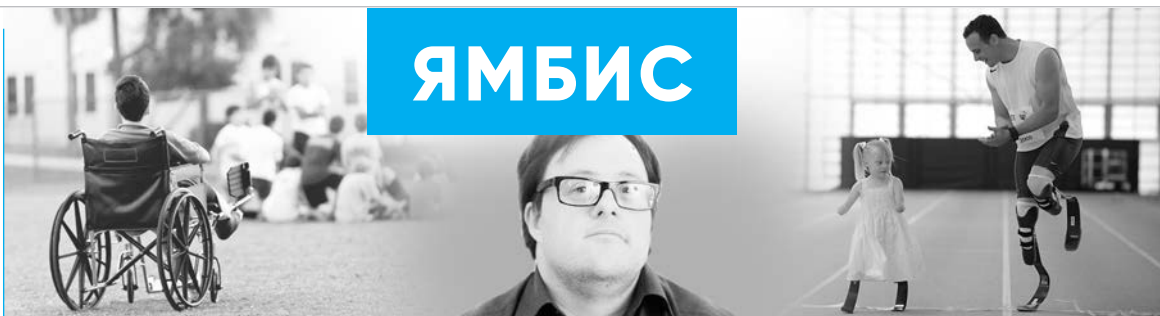
Мартин Лютер позволил Священному Писанию наполнить его совесть и поступки. Мы тоже должны это сделать. Суть Реформации – личные отношения с Богом через Его Слово и живую веру. Реформация продолжается. Она не началась и не была завершена Мартином Лютером. Реформация «должна продолжаться до окончания истории мира», – писала Элен Уайт (Великая борьба, с. 148).

На протяжении всей истории Божьего народа Бог сохранил Свою истину посредством Священного Писания и просвещения Святым Духом. Он показывает новые истины через Свое Слово. Для нас жизненно необходимо, чтобы, рассматривая «новую истину», мы проверяли ее с помощью библейского метода, описанного в Ис. 8:20: **«Обращайтесь к закону и откровению. Если они не говорят, как это слово, то нет в них света»**. Священное Писание занимает мало главное место во время Реформации и в нашей жизни сегодня оно также должно занимать главное место. Мы должны провозглашать принципы Sola Scriptura («только Писание»), Sola fide («только верой»), Sola gratia («только благодатью»), Solus Christus («только Христос») и Soli Deo gloria («только Богу слава»).

Окончилась ли Реформация? Нет! Будем продолжать ее, так как в самом конце времени наше свидетельство должно по-прежнему основываться только на Божьем Слове. Блаженны мы, если сможем повторить вместе с апостолом: **«Посему свидетельствую вам в нынешний день, что чист я от крови всех; ибо я не упустил возвещать вам всю волю Божию»** (Деян. 20:26, 27) Будем же оставаться верными Богу и Его Слову, чтобы, когда наступят испытания, мы, подобно Лютеру, могли устоять благодаря тому, что наша совесть «верна» Священному Писанию.

Тед Вильсон

ЯМБИС

Вы слышали о таком заболевании, как ямбис? Это очень интересная болезнь. Ее симптомы можно обнаружить у многих членов церкви. Ямбис... В медицинских справочниках и энциклопедиях вы не найдете о нем ничего. «ЯМБИС» – это аббревиатура, и расшифровывается она так:

**Я – это я,
М – маленький,
Б – больной, бедный,
И – это просто союз,
С – слабый, старый и т. п.**

Как проявляется это заболевание? Его симптомы нам хорошо известны. Когда звучит призыв к служению, наша самая любимая отговорка – ямбис: «Я же больной, бедный, слабый...». Часто Бог побуждает нас к каким-либо действиям, но мы говорим, что больны. Наш диагноз – ямбис. В вашей душе также появились симптомы этого заболевания? Как же избавиться от него?

ЯМБИС – это не смертельный приговор. Избавиться от этой болезни не легко, но все-таки возможно. Наш Господь – Великий Врач и Целитель душ (Исх. 15:26, Пс. 102:3). В мире существует немало примеров тому, как люди, которые, по сравнению с нами, находились в худших условиях, побеждали ямбис и меняли жизнь многих. Расскажу о некоторых из них.

● **Ч. В. (имена и фамилии сокращены) был известным американским спортсменом.** Когда он находился на пике своей спортивной карьеры, у него обнаружили болезнь Лу Герига – хроническое заболевание, характеризующееся прогрессирующим параличом конечностей и атрофией мышц. Со временем он мог двигать только губами. То, что он хотел сказать, понимала только жена. Однако спустя некоторое время Ч.В. становится тренером, и его команда успешно

выступает на соревнованиях. Этот человек был назван американцем года, удостоен звания «Тренер года» и приглашен на личную аудиенцию к президенту страны. Представьте себе человека, тренирующего команду-лидера, на инвалидной коляске, который может двигать только губами и которого понимает только жена! Он идет от победы к победе в борьбе со своим недугом и вдохновляет на жизнь и борьбу других людей.

● **Д. Ф. родился без рук и ног. Он был одним из восьми сыновей в семье.** Когда Д. было 10 лет, его мать помогла ему принять себя таким, каким он был. Она посоветовала ему обратить внимание на то, что он имел, а не на то, чего у него нет. Через три года Д. Ф. оканчивает школу, впоследствии университет. Он рисует портреты, самостоятельно бреется, водит машину и т. д. Теперь он – один из самых сильных и высокооплачиваемых ораторов. Он часто выступает перед министрами, банкирами, высшими военными чинами. Его голос звучит на благотворительных собраниях в школах, церквях, тюрьмах и учебных заведениях. Человек без рук и ног использует то, что у него есть, в полной мере.

● **Л. К. – одинокая женщина-карлик, инвалид, живет в мусульманской стране.** Она совершает «служение по телефону»: проповедует о Христе, молится и консультирует сотни людей. Благодаря ее служению многие услышали о Христе. Одинокая женщина с тяжелой инвалидностью, живущая среди мусульман, делает то, что поручил Христос, и ради Него она готова на все!

● **В результате пожара С. С. получил серьезные увечья. У него очень сильно обгорело лицо.** Он страдал сильной депрессией, но однажды молодежь принесла

ему пригласительный буклет на евангельскую программу. Он пришел, уверовал, крестился. С. привел к Богу своего брата и еще 10 человек. Он постоянно свидетельствует о Христе.

● **В одной из столиц мира проживает человек с синдромом Дауна.** В страстном желании что-то делать для Христа он раздает карточки посетителям супермаркета. Эти карточки с обращением и молитвой пишут для него знакомые. Единственное, что он делает, – вкладывает карточку в руку и убегает (чтобы над ним не посмеялись и не пбили его). Благодаря его служению жена немецкого посла, олимпийский чемпион-россиянин и бизнесмен из США уверовали во Христа. Человек с синдромом Дауна приводит людей ко Христу!

Эти примеры, а таких достаточно много, разбивают в пух и прах наши жалкие попытки сослаться на ямбис. Если эти люди приносят пользу, не опускают рук и свидетельствуют о Христе, то когда Христос зовет нас, какие могут быть отговорки?

Любите ли вы Иисуса? Дорог ли Он вам? Осознаете ли вы, что Господь совершил для вас на Голгофе? Если да, то с верой, молитвой и любовью делайте то, что вас просит делать Христос. Приносите пользу семье, церкви и обществу! Пусть это будет простое дело, но если оно в Боге и для Бога, то обязательно принесет свой плод.

Давайте перестанем жалеть себя и сравнивать себя с другими. Каждый из нас уникален, и для каждого человека Господь предусмотрел дело. Главное – делать его!

Ямбис... Это заболевание у последователей Христа лечится Им и полностью исчезает!

Леонид Рутковский

ПОСТРОИТЬ НАДО МНОГО МНЕ МОСТОВ

Два брата жили – «не разлей вода»,
Имели дело и доход немалый.
Купили земли, возвели дома
На левом берегу реки и правом.

Дружили-ладили, завидовали все,
Примером быть они могли для многих.
Но тут как раз и место сатане,
Который взял да крепко их поссорил.

И мира нет. И злоба, как змея.
И берег, что напротив, опостылел.
Зовет строителя брат старший, говоря:
«Построй здесь стену, чтобы глаз его не видел».

И щедро авансировав работу,
На месяц брат покинул те места...
И возвратясь, стены не видит что-то,
А через реку – свод прекрасного моста.

«Как он посмел? Он договор нарушил!
И что за самодеятельность тут?
Да если б знал, не уезжал бы лучше –
Работнику, как видно, нужен кнут».

Так рассуждал и на мосту приметил
Знакомую фигурку на бегу –
То младший брат спешит, желая встретить:
«Дай, дорогой, тебя я обниму!»

Я был неправ тогда и непреклонен,
Обиду в своем сердце затаил,
Но ты меня простил и мост построил –
Да разве я такого заслужил?»

И поражен был старший откровеньем,
И пал пред братом, плача и моля:
«Нет, надо было б мне просить прощенья,
В раздоре том была вина моя!»

Тут подоспел строитель, очень кстати –
Он примиренью несказанно рад,
Ведь перед ним стоят, обнявшись, братья –
Вот за работу плата, да в сто крат!

«Живи у нас, не зная притесненья!
Любой из наших выбирай домов!»
«Пойду, – сказал работник со смущеньем, –
Построить надо много мне мостов...»

Богданова Наталья

НЕДОПУСТИМОСТЬ ВОИНСТВЕННОГО ДУХА

Слово, сказанное с любовью, Дух Святой донесет до сердца, но поймите, что не будет ничего доброго, если вы облечете истину в грубые слова. Не ступайте на территорию человеческих страстей и эмоций, дабы истину не оболгали, не извратили и не злоупотребили ею.

**Только та истина обретет живото-
рящую силу, которая сказана под
полным влиянием благодати Христа,
ибо в первую очередь Бог стремится
достичь сердца человека. Не подда-
вайтесь своему настроению. Говори-
те истину, а убеждение и возрожде-
ние завершит Сам Господь.**

Много ли доброго можно достичь, осыпая обвинениями находящиеся во тьме души? Люди, не познавшие истину, слепы и предвзяты, а потому не способны к ее осмыслению. Проповедуйте с любовью, и пусть нежность Христа войдет в их сердца. Не ссылайтесь на выпады противников, а убеждайте: «Так говорит Библия». И истина заденет за живое. Не смешивайте свой дух и чувства с истиной, словно чуждый огонь со священным. Просто раскрывайте Слово во всей его выразительной силе.

Многие из тех, кто сегодня яростно противостоит истине, поступают так по причине своей искренней убежденности и чувства долга, но наступит время, когда они узнают истину и станут ее ревностными защитниками. Служители, подвергающие их сегодня насмешкам и относящиеся к ним грубо, впадут в искушение и навлекут нарекание на дело Божье, погубив души своим неблагоразумием. Но многие из отправившихся в виноградник Божий по призыву, услышанному в последний момент, с помощью благодати Божьей так возвестят истину, что будут сочтены первыми.

Нельзя быть непоследовательными в словах, ибо наше служение состоит в умножении света и во внушении людям истины в духе кротости. Полагаясь на Бога, будем стремиться к победе и получим награду победителей. Всеми силами отражайте свет, приводите людей к познанию истины, открытой в Иисусе, но воздерживайтесь от резких и недобрых слов. Преподносите истину во всей ее простоте, исповедуя ее перед человеком так, чтобы он понял, что с ней связана его вечная участь. Следует избавляться от доспехов

воинственности и стремления полемизировать. Если мы хотим уподобиться Христу, то должны стараться говорить с людьми на их языке.

У нас есть самая торжественная весть, которая когда-либо возвещалась миру. Неверующие все более и более уважают ее, потому что ее нельзя опровергнуть. По этой причине наши молодые люди становятся самоуверенными и напыщенными. Они берут истины Божьи, а также теории, разработанные другими умами, и, не изучив их должным образом и не помолившись со всей серьезностью, вступают в прения и споры с противниками истины. Упражняясь в остроумии и язвительных замечаниях, они льстят себе, что таким образом выполняют работу служителя Евангелия. Чтобы стать пригодными для дела Божьего, этим людям нужно пережить такое же обращение, какое пережил Павел. Служители должны быть живыми представителями учения Христа, которое они проповедуют. Они должны жить духовной жизнью и отличаться большей простотой...

Частую, пытаюсь представить людям истину, вы встретите противостояние. Но если вы вступите в спор, он только усилит это противостояние, что вам непозволительно. Придерживайтесь позитивных утверждений.

Тебе никогда не следует вступать в диспут, от которого многое зависит, полагаясь на свою способность опровергать доводы противника сильными аргументами. Если полемики никак нельзя избежать, вступай в нее с твердым упованием на Бога, в духе смирения, в духе Иисуса, Который велел тебе учиться у Него, ибо Он кроток и смирен сердцем. И если ты хочешь прославить Бога и явить людям характер Христа, тебе никогда не следует прибегать к недозволенным приемам. Забудь о сарказме и игре слов; помни, что ты сражаешься с самим сатаной и его ангелами, а не только с противником.

**Э. Уайт. Голос в речи
и пении, с. 238-240.**

ДОПУСКАЄТЬСЯ ЛИБО ОБМАН РАДИ СПАСЕННЯ?

ВОПРОС: Подкажіть, пожалуйста, цитати і джерела, де Еллен Уайт пише про поняття «святия ложь». Допускається ли обман?

ОТВЕТ: Во-первых, Священное Писание ясно говорит: «*Всякая неправда есть грех*» (1 Иоан. 5:17). Во-вторых, я не встречал такого понятия в трудах Э. Уайт, как «святая ложь», но вот несколько цитат, в которых она говорит об обмане. Здесь она особенным образом поясняет, что такое обман и что нет такого понятия «святая ложь», «ложь во спасение»: «*Не произноси ложного свидетельства на ближнего твоего*». Любая ложь, всякая попытка или намерение обмануть нашего ближнего, включается в эту заповедь. Намерение обмануть рождает обман. Одним взглядом, жестом, выражением лица можно так же успешно солгать, как и словами. Всякое умышленное преувеличение, намек или клевета, рассчитанные на то, чтобы произвести ложное или мнимое впечатление, или даже описание фактов, вводящее в заблуждение, – является ложью. Этот принцип запрещает всякую попытку опорочить репутацию

нашего ближнего, либо рисуя действительность в ложном свете, либо необоснованными подозрениями, злословием или сплетнями. Даже умышленное замалчивание правды, которое может повредить другим, является нарушением девятой заповеди» (Патриархи и пророки, с. 309).

«Всякая истина исходит от Бога, а обман во всех его бесчисленных формах – от сатаны, и всякий, кто каким-либо образом уклоняется с прямого пути правды, подпадает под власть дьявола. Те, кто учился у ног Христа, не будут участвовать «*в бесплодных делах тьмы*» (Ефес. 5:11). Их слова, поступки будут просты, честны и правдивы, ибо они приговариваются к тому, чтобы жить с теми святыми, в устах которых нет лукавства (см. Откр. 14:5)» (Пророки и цари, с. 252).

«В нынешнем христианском мире обман распространился со страшной силой. Народ, соблюдающий запове-

ди Божьи, должен показать, что он выше всего этого. Ни одному человеку, который исповедует веру в истину для настоящего времени, никогда нельзя совершать ни единого нечестного поступка, омрачающего взаимоотношения человека с его ближними. Божий народ наносит огромный вред истине малейшим отступлением от честности» (Разум, характер личность с. 437).

«В работе нет места обману, ибо обман – это нечистота. Руки должны быть чистыми. Бог признает только чистые руки и чистое сердце. *«Ибо так говорит Высокий и превознесенный, вечно Живущий, – Святой имя Его: Я живу на высоте небес и во святилище, и также с сокрушенными и смиренными духом, чтобы оживлять дух смиренных и оживлять сердца сокрушенных»* (Ис. 57:15)» (Свидетельства для проповедников, с. 277).

Аветик Дарбинян

«І сказав Господь до Гедеона:
«Численний той народ, що з тобою, щоб Я дав мідіянітян в його руку, – щоб не запишався надо Мною Ізраїль, говорячи: Рука моя спасла мене»

(Суд. 7:2 див. також Суд. 7:1-3).

В Ізраїлі існував закон, згідно з яким перед початком бою до війська звертали-ся зі словами: «*Хто є тут такий, що збудував новий дім, та не справив обряду поновин? Нехай він іде й вертається до свого дому, щоб не померти на війні, і щоб інший хто не справив на ньому обряду поновин. І хто є тут такий, що засадив виноградника та не користався ним? Нехай він іде й вертається до свого дому, щоб не померти на війні, і щоб інший хто не скористався ним. А хто є тут такий, що засватав жінку, та не взяв її? Нехай він іде й вертається до свого дому, щоб не померти на війні, і щоб інший хто не взяв її*». І далі промовлятимуть урядники до народу та й скажуть: «Хто є тут такий, що

ЗНАДТО БАГАТО ВОЇНІВ

лякливий та м'якосердий? Нехай він іде й вертається до свого дому, щоб не розслабив він серця братів своїх, як є серце його»» (П. Зак. 20:5-8).

Оскільки людей у Гедеона, порівняно з ворогом, було небагато, він утримувався від цього традиційного звернення і був вражений, коли почув, що його армія

надто велика. Однак у серцях Свого народу Господь бачив гордість і невірство. Натхненні рішучими закликами Гедеона, вони охоче вступили до війська, але чимало з них сповнілися страху, подивившись велику армію мідіянітян. Однак у разі перемоги Ізраїлю ці самі люди привласнили б славу собі, замість того щоб приписати перемогу Богові.

Гедеон підкорився повелінню Господа і з важким серцем спостерігав, як 22 000 чоловік, що становило понад дві третини його армії, вирушили додому» (Патриархи і пророки, с. 548, 549). Господь бажає здійснити для нас велике. Ми отримаємо перемогу не завдяки своїй чисельності, а через повне упокорення душі Ісусу. Ми повинні йти вперед з Його силою, покладаючись на могутність Ізраїлевого Бога. В історії про військо Гедеона міститься урок для нас... Сьогодні Господь також бажає діяти за допомогою людських зусиль і здійснювати велике через немичні знаряддя» (Біблійний коментар АСД, т. 2, с. 1003. Коментар Е. Уайт).

**Як же нам спастися?
Коли звучить це жит-
тєво важливе запитання,
людина бажає отримати
рецепт, точний опис та
інструкцію до дії. Проте
Євангеліє – це сила Божа.
Скільки б ми з вами не
говорили про Євангеліє,
нічого не станеться в на-
шому житті, поки ми не
переживемо цей досвід на
практиці, поки ми не від-
чуємо на собі силу Божу.
Спасіння – це найбільша
наука, яку кожному з нас
необхідно досягнути.**

З великої любові до людей Бог залишив у Біблії істини, за допомогою яких ми можемо зрозуміти, як же здійснюється спасіння грішника.

У розмові з Никодимом Ісус відкрив важливу правду про спасіння. Христос у тій розмові не відповів прямо на його запитання, а сказав, що Никодиму необхідно згадати один епізод з історії народу Божого. «Як Мойсей підняв змія в пустині, так має бути піднятий Син Людський, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя. Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:14-16).

Згадаймо історію виходу. Щодня Господь турбувався та беріг у пустелі Свій народ. Нагодувати, напоїти декілька мільйонів у пустелі – це було чудо Боже. Незважаючи на складні умови подорожі одяг і взуття не зношувалися, ноги не опухали від перевантажень у дорозі. Проте люди швидко звикають до хорошого. Звикнувши до добра, народ почав проявляти невдячність, знявся гомін, почулися скарги (Числ. 21:5-9).

Бог з метою виховання та спасіння забрав Свою руку, щоб народ оцінив милість і благословення Небес до них. У пустелі було безліч отруйних змій, і вони почали атакувати стан Ізраїлю.

Сьогодні вчені зясували вид цих змій і свідчать про те, що від укусів все тіло людини запалювалося, наставляла швидка смерть. Перебувати в стані було страшно – несамопиті крики сповіщали про все нові й нові жертви. Люди через біль починали усвідомлювати, що причина їхнього становища у тому, що вони далеко відійшли від Бога.

Ізраїльтяни, усвідомивши свої гріхи, звернулися по допомогу до Господа. Бог через Мойсея запропонував спасіння та зцілення. Це було єдиним засобом. Над табором був піднятий мідний змій, він був піднесений на високій жердині, щоб усі могли бачити його. Люди повинні були зробити тільки одне – поглянути з вірою на мідного змія. Необхідно було перевести погляд від себе, від своїх проблем, на змія.

У чому полягало спасіння? У змієві? Ні! Для того щоб отримати спасіння та зцілення, необхідно було проявити віру й послух. За людськими мірками було дуже сумнівним зцілення тільки за допомогою погляду на змія. Людина була хворою, умирала. Навколо панувала повна безнадія. Здавалося, що проблему неможливо вирішити. І Господь пропонує

просто подивитися на змія. Просто з вірою поглянь!

Ми з вами також перебуваємо під впливом «укусу стародавнього змія». Цей укус смертельний. Через гріх людина розділена з Богом, і їй загрожує вічна загибель. Бог бажає сьогодні всі погляди грішників спрямувати до Ісуса. Христос як Спаситель грішного світу повинен бути звеличений понад усе. Тільки у Христі наше спасіння, і іншого шляху немає.

**Кожен, кого
вжалила змія,
повинен був
докласти особистих
зусиль, щоб
врятуватися. Ніхто
не міг зробити це
за іншого. »**

Люди в ізраїльському таборі по-різному поставилися до запропонованого Богом засобу спасіння. Можливо, досить велика група вжалених зміями, яка сумнівалася та була скептично налаштована, загинула. Напевно, інша група просила наукових пояснень – і вони загинули.

Були й інші в стані, які зволікали: а можливо, минеться.

Вони також усі загинули. Зволікання було небезпечним, необхідно негайно поглянути на засіб спасіння. Тільки з вірою дивись!

Кожен, кого вжалила змія, повинен був докласти особистих зусиль, щоб врятуватися. Ніхто не міг зробити це за іншого. Спасіння – це особиста справа людини. Зцілення, спасіння, запропоноване Богом, було великим даром для кожного смертельно хворого, і його неможливо було купити або заслужити. Спасіння було також великим дивом. Тільки з вірою поглянь!

Ми отримуємо спасіння тільки тоді, коли піднімаємо свій погляд вгору, до Ісуса. Дивлячись на Христа, ми живемо. Нам необхідно піднести нашого єдиного Спасителя в житті й розумі! Усі наші сили необхідно скерувати на те, щоб звеличити Христа.

Чи доводилося вам спостерігати, як яструб переслідує боязкого голуба? Інстинкт підказує голубу, що яструб може схопити здобич, тільки піднявшись вище своєї жертви. Тому голуб, утікаючи від переслідування, піднімається вгору. І там він у безпеці. Він не витрачає усі сили на боротьбу з хижаком. Це марно. Він просто піднімається вгору, до небес. Боротьба йде за висоту.

На кому або чому сьогодні зосереджений наш погляд? На чому сконцентровані наші думки? На що ми витрачаємо наші сили, час? «**Якщо Я буду піднятий від землі, то притягну всіх до Себе!**» (Івана 12:32).

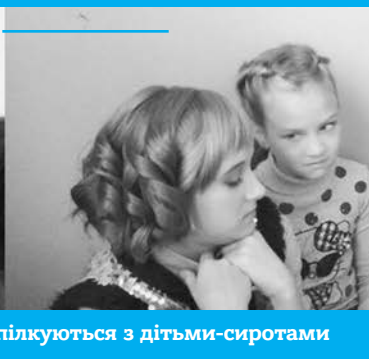
У сучасному світі прагнуть піднятися та звеличитися. Люди використовують для цього все – здібності, силу, красу, освіту, наукові ступені, гроші, становище. Проте Христос піднявся за допомогою хреста. Ісус і сьогодні звеличений завдяки характеру, безкорисливому служінню й величній жертві!

Піднеси Спасителя в думках і житті найвище – і будеш жити. Тільки поглянь з вірою – і спасешся! Давайте вірою підніматися вгору! Там наше спасіння і життя!

**Як же нам сьогодні
спастися? Тільки з вірою
поглянь на Христа!**

НОВИНИ: УКРАЇНА

ЛЮДИНІ потрібне спілкування

Наставники спілкуються з дітьми-сиротами

В Україні функціонує 751 заклад інтернатного типу, у яких знаходиться понад 100 000 дітей. З них 7000 дітей проживають в інтернатах. Більшість із них з різних причин практично не мають шансів бути усиновленими. Минулого року Президент України Петро Порошенко підписав закон про введення наставництва над дітьми-сиротами. Відтепер Українці на державному рівні можуть допомагати вихованцям інтернатів адаптуватися до самостійного життя, не оформлюючи опікунства і не укладаючи інших правових відносин. Допомогти дітям, позбавленим батьківського піклування, адаптуватися в суспільстві та підготувати дітей-сиріт до дорослого життя – такими є цілі закону щодо запровадження наставництва.

Адаптуватися за межами інтернатних установ дітям допомагають так звані наставники. Основне завдання цих людей – стати для дитини другом і порадиником, відвідувати її, проводити разом дозвілля, допомагати з навчанням. Водночас наставник не повинен підписувати з дітьми жодних правових угод або оформлювати опікунство.

«Діти потребують допомоги. Вони хочуть спілкуватися не тільки з вихователями, а й з іншими людьми. Сторонні люди, які приходять до них, настільки відверто спілкуються, що ми можемо і не знати тих проблем, про які дізнаються наставники. Після спілкування вони стають добрішими. Вони бажають спілкуватися, щоб на певний час відокремитися від колективу. Адже кожна дитина хоче відчувати себе в приватності», – розповідає Галина Шум, вихователь дитячого будинку «Родинний дім».

«З першої хвилини, коли нам сказали, що у нас є наставники, що невдовзі ми маємо познайомитися, я боялася, бо не знала, як усе буде. Але моя наставниця виявилася відкритою, життєрадісною, і це додавало мені натхнення, щоб стати такою, як вона, не здаватися і не падати духом. Для мене наставник насамперед є другом, порадиником, моєю допомо-

гою. Ми щотижня проводимо багато часу разом. Я стала більше спілкуватися з людьми. Я не замкнулася в собі, і це дуже важливо. Я почала більше уваги приділяти своєму навчанню», – ділиться враженнями Вероніка Гаврилюк, учасниця проекту наставництва «Одна надія».

Державні діячі не байдужі до долі дітей-сиріт

Стати наставником може повнолітня особа, яка пройшла спеціальний підготовчий курс, медогляд і надала соціальному закладу довідки про те, що не була засудженою та не перебуває на обліку в наркологічному диспансері. В Україні вже вісім років навчає наставництву громадська організація «Одна надія». З 2009 року організація підготувала більше двох тисяч наставників, які працюють з майже 1,5 тис. дітей по всій Україні.

Команда «Одна надія» на підписанні меморандуму у м. Суми

«За законом кожна дитина від нуля до 18 років юридично має право отримати наставника в нашій країні. Керівник закладу насамперед має зрозуміти, який наставник необхідний дітям саме зараз. Тому за підготовку дітей відповідає адміністрація закладу, вона має розповісти їм, хто такий наставник, що він робитиме. Діти самі вирішують,

брати їм у цьому участь чи ні». До відбору наставників ставляться досить ретельно. Досвідчені дитячі психологи та педагоги, спеціалісти соціальних центрів допомоги, співробітники державних дитячих установ за розробленою програмою навчають волонтерів, які хочуть бути наставниками. Наставник може готувати центр соціальних служб, їхні тренери. Також є тренери громадських благодійних організацій, які співпрацювали з нами декілька років. Вони живуть у різних куточках України та проводять тренінги для наставників за старою програмою», – каже Тетяна Іордан, керівник проекту наставництва для дітей-сиріт «Одна надія».

Наразі Міністерство соціальної політики проводить етап затвердження нової програми курсу підготовки наставників. І поки цю програму не затвердять, проводити тренінги для нових наставників в Україні не можуть ані центри соціальних служб, ані волонтерські благодійні організації.

Сьогодні проект «Одна надія» фінансують волонтерські організації та бізнес-партнери. Публічності проекту надає підтримка Національного комітету «Міс Україна». Міс Україна-2017 Поліна Ткач уже стала офіційним обличчям проекту та супроводжує команду «Однієї надії» в різних областях під час підписання меморандумів. У необхідності наставництва впевнений і Нік Вуйчич. Він переконаний, що це один із найефективніших інструментів допомоги дітям-сиротам, який необхідно популяризувати якомога ширше: «Справжнє консультування – це не просто «я помолюся за тебе, і в тебе все буде добре». З такими дітьми слід спілкуватися, розмовляти про їхнє життя, про їхні страхи. Це необхідний крок».

Валерія Полторацька

НОВИНИ: УКРАЇНЬСЬКА УНІОННА КОНФЕРЕНЦІЯ

Делегація Ради євангельських протестантських церков України 11 жовтня прибула з робочим візитом до Страсбурга, де під час сесії ПАРЕ відбулися заходи, присвячені 500-річчю Реформації.

Насичена програма дня розпочалася молитовним сніданком, на якому читали Слово Боже керівники різних протестантських конфесій України, представники європейських релігійних організацій, а також парламентарі різних країн світу.

У центральному холі асамблеї відкрили присвячену ювілею Реформації експозицію, яку організували парламентські делегації кількох держав. Відкриваючи виставку, голова найбільшої політичної групи ПАРЕ – Європейської народної партії (християнські демократи) – Аксель Фішер зазначив, що Європа значною мірою завдячує своїм успіхом саме феномену Реформації. Народний депутат України, керівник Централь-

У ПАРЛАМЕНТСЬКІЙ АСАМБЛЕЇ РАДИ ЄВРОПИ ВІДЗНАЧИЛИ

500-РІЧЧЯ РЕФОРМАЦІЇ

ного оргкомітету R500 Павло Унгурян став організатором ще одного важливого заходу в стінах ПАРЕ – круглого столу «Вплив Реформації на культурне, соціальне і політичне життя Європи» за участю політиків, учених, керівників церков, експертів з більше ніж 20 європейських країн. У роботі круглого столу взяли участь також представники католицької та православної гілок християнства. Церкву АСД представляв секретар УУК Володимир Велечук.

Наприкінці зустрічі в приміщенні Європейської парламентської асоціації відбулася стратегічна дискусія на тему «Збереження та просування

принципів Реформації на Європейському континенті», де аналітичну доповідь представив філософ і письменник Джеффри Фонтейн, керівник Центру імені Роберта Шумена.

Підбиваючи підсумки стратегічної зустрічі, Павло Унгурян зазначив, що принципи Реформації, які свого часу змінили хід історії, сьогодні потрібні як Україні, так і цілому світу: «500 років тому Реформація якісно змінила політичне, економічне, соціальне, культурне і духовне життя багатьох цивілізованих країн. Україна також повинна скористатися цим досвідом, аби стати успішною та процвітаючою державою Східної Європи».

НОВОСТИ: ГЕНЕРАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ

ТРАГЕДИЯ В ЛАС-ВЕГАСЕ

Заявление президента Генеральной Конференции Церкви АСД Теда Вильсона.

В Лас-Вегасе (США) 1 октября произошла трагедия, в результате которой было ранено более 500 человек и 59 человек погибли. «Как президент Церкви АСД выражаю глубокие соболезнования семьям, пострадавшим от этой ужасной трагедии и хочу, чтобы они знали, что в разгар этого хаоса Церковь АСД во всем мире молится о пострадавших и их семьях. Мы верим, что Иисус очень скоро придет, и тогда насилие, страдания и боль прекратятся. Мы можем укрепиться в этой надежде».

НА ШЛЯХУ ДО РЕФОРМАЦІЇ

Сьомого жовтня в Києві відбувся концерт Київського камерного хору Церкви АСД «На шляху до Реформації».

У нашому житті трапляється безліч великих і малих подій, значних і непомітних. Декотрим з них ми ділимося з нашими рідними, друзями, знайомими, а інші просто проходять повз нас. Проте іноді ми зустрічаємо на нашому шляху те, що складно описати словами. Людська мова не настільки багата, щоб описати те, що може передати безмежна гармонія людських голосів. З погляду теорії еволюції неможливо пояснити виникнення музики, оскільки це – Божий дар. У всі часи люди отримували духовну, інтелектуальну й емоційну насолоду від музики, і так буде завжди.

Кожен присутній на святковому вечорі мав чудову нагоду відчути атмосферу Неба. Концерт Київського камерного хору мав назву «На шляху до Реформації» і був останнім у їхньому турне по Європі, з якого вони тільки-но повернулися. Метою їхньої подорожі було не лише прославлення Бога своїми талантами і бажання послужити іншим, а й знайомство з місцями, де зароджувалася Реформація 500 років тому.

Відчувалося, що концерт був побудований від спокійної зав'язки до неймовірно урочистого кінця, і його апогеєм став гімн Мартіна Лютера «Могутня сила наш Бог». Він вибудував у свідомості слухачів образ міцної, могутньої фортеці – нашого Бога. У програмі концерту також передбачили збір пожертв і невеликі подарунки гостям.

Чому людина настільки чутлива до музики? Чому музика може підносити до Небес, оживляти давно забуті спогади? Чому так складно описати музику? На ці запитання може відповісти лише Бог, оскільки Він подарував її людству. До музики не можна доторкнутися, але вона може торкнутися душі. Бог завжди був поруч із реформаторами, і Він завжди буде йти разом із нами, якщо ми цього захочемо.

Олександра Пешкова

Фото: Євгеній Завадюк

Один год в служении

«Один год в служении» – это программа Отдела молодежного служения, осуществляемая в рамках церковной инициативы «Вовлекая всех». Целью программы является вовлечение молодых людей в служение благовестия. С помощью этой программы мы не просто обучаем молодых людей евангельским инициативам, давая им определенные навыки и зажигая их любовью к евангельскому служению, но формируем молодого человека как Божьего служителя.

Учитывая тот факт, что часть молодых людей готова переехать на один год на другую территорию, а другая часть по объективным и субъективным причинам не готова этого сделать, Отдел Молодежного служения ЕАД предлагает два проекта по вовлечению молодых людей в евангельское служение.

ПРОЕКТ «МИССИЯ ИЕРЕМИИ»

«Но Господь сказал мне: не говори: „я молод“, ибо ко всем, к кому пошлю тебя, пойдешь, и все, что повелю тебе, скажешь» (Иерем. 1:7). Этот проект предназначен для молодых людей, которые

по определенным причинам не могут выехать из своего города. После надлежащей подготовки и обучения юноши и девушки возьмут на себя ответственность за организацию и проведение (вместе с молодежью из своих общин) одной евангельской программы в городе, в котором они проживают, или в ближайшем населенном пункте (по решению совета местной конференции).

ПРОЕКТ «МИССИЯ АВРААМА»

«И сказал Господь... поиди из земли твоей, от родства твоего и из дома отца твоего, в землю, которую Я укажу тебе» (Быт. 12:1). Этот проект предназначен для молодых людей, которые готовы покинуть свой город, свой дом, чтобы в течение года совершать служение в том городе или той стране, куда их призывает Господь через Церковь.

Юноши и девушки, которые, возможно,

не имеют опыта евангельского служения, но очень хотели бы его приобрести, которые хотят заниматься служением, но им тяжело сделать это в своем городе, в своем окружении, при-

глашаются для участия в этом проекте независимо от уровня своей подготовки. После специального обучения будут сформированы команды из семи человек и направлены для служения в городе, утвержденные советами унионов, включенных в данный проект.

Если вы желаете принять участие в одном из этих проектов, пожалуйста, пройдите регистрацию на сайте ОУИМ. yamolod.info

Геннадий Касап

МЕЖДУНАРОДНЫЕ НОВОСТИ ГЕНЕРАЛЬНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

Врач, желающая служить Господу

На Годичном совещании руководителей Церкви АСД в Вашингтоне (США) 7 октября 2017 года президент Генеральной конференции Тед Вильсон в своей проповеди говорил о миссионерском служении в больших городах. Слушая эту проповедь, доктор Иветт Росс Хеврон молилась о том, чтобы Бог использовал ее для служения людям. Но она не ожидала, что Бог очень быстро ответит на ее молитву и спустя всего несколько дней ей придется принять роды прямо на парковочной стоянке возле главного офиса всемирной Церкви АСД.

В тот день, 7 октября, доктор Хеврон и ее муж Гарольд, члены общины в Эштон (штат Мэриленд), ехали в свою общину на служение. Увидев заполненную машинами стоянку возле главного офиса Церкви АСД, они решили посетить богослужение, которое проводилось здесь. На этом служении Иветт и услышала проповедь, побудившую ее молиться о своем участии в деле Божьем. Тед Вильсон призывал слушателей прилагать как можно больше усилий в проповеди Евангелия жителям больших городов. Также он говорил о важном и необходимом служении медиков, которые несут Евангелие людям.

Спустя пять дней Иветт Хеврон и ее муж, проезжая мимо главного офиса

Здание Генеральной конференции

Церкви АСД, увидели, как на парковку заехал мужчина, выскочил из машины и начал в панике бегать вокруг нее. Открыв окно, Иветт услышала, как он плачет и кричит: «Помогите! Она вот-вот родит!» Затем она услышала крики роженицы в машине.

«Мы с мужем сразу же подбежали к ним», – рассказывает Иветт. Через несколько минут родился ребенок. Пока Гарольд Хеврон вызывал скорую помощь, молодой отец вытащил шнурки из кроссовок и нашел в машине ножницы. Следуя указаниям Иветт, он перевязал пуповину и перерезал ее. Иветт Хеврон завернула младенца в одеяло, которое принесла из своей машины, и проверила, все ли в порядке с малышом.

Молодая мать взволнованно рассказывала медсестрам в больнице о том, что Бог послал ангела, чтобы помочь ей на стоянке. «Я не знаю, каким образом

там оказалась врач», – сказала она. Молодые родители выразили желание посетить офис Генеральной Конференции, чтобы больше узнать о вере адвентистов.

«Бог посылает самые необычные обстоятельства, чтобы возвеличить Его имя и дать возможность посвященным людям принять участие в провозглашении Трехангельской вести», – сказал Тед Вильсон. – Какое благословение, что многие из тех, кто слышал в субботу призыв об исполнении евангельской миссии в городах, восприняли этот призыв близко к сердцу. Давайте будем под руководством Святого Духа и служить людям так, как это делал Иисус».

Иветт Хеврон уверена, что произошедшее на стоянке было ответом на ее молитву.

Эндрю Макчесни

КИЇВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Проповедь без слов

Сьогодні одним із найскладніших запитань, яке часто ставлять собі християни, є питання місіонерської роботи. Як можна донести євангельську вістку до цього світу, якщо навіть привернути увагу сучасного секулярного суспільства до проблем духовності досить складно? Пошуки в цій сфері тривають і донині, і Бог дає креативні ідеї.

Що б перше спало вам на думку, якби ви побачили в громадському транспорті щонайменше десять осіб, заглиблених у читання Біблії? Саме такий простий, цікавий та ефективний метод євангелізації, місіонерський флешмоб, обрала 15 київська громада. Такий флешмоб проводиться двічі на місяць. Це чудова нагода дослідити Слово Боже і водночас поділитися ним з іншими.

...Ви стоїте на зупинці, чекаючи на трамвай. Довкола багато людей, більшість із яких ви знаєте, але не можете підійти й заговорити з ними. А трамваї один за одним проїжджають повз. Та ось лідер вашої групи впевнено прямує до найближчих дверей трамвая, а за ним непомітно йдуть люди, яких знаєте ви, але не знають інші. Ви зручно влаштуєтеся у вагоні й берете до рук Біблію. Тепер ви готові до розмови – розмови без слів, яка може сказати більше, ніж будь-що інше.

Своїми досвідами учасники поділилися з нами.

Учасниця флешмобу Марія розповіла: «Цікаво спостерігати за реакцією людей.

Я знаходилася в кінці вагону й почула розмову двох чоловіків, які сиділи переді мною. Один з них із подивом звернув увагу на кількість людей, які читали Біблію. А інший відповів йому, що ще не бачив стільки зацікавлених в цьому людей. Проте найцікавішим був висновок, якого вони дійшли: «Вочевидь, ми живемо в останні дні людської історії»».

Ігор також поділився враженнями: «Почув дуже цікавий коментар однієї дівчини, яка зауважила нас із Біблією в руках. Вона сказала, що ось дівчина сидить і читає Святе Письмо, а в її мамі є Біблія, але вона її не читає».

Під час однієї з поїздки до Бориса, одного з учасників флешмобу, який був заглиблений у читання Святого

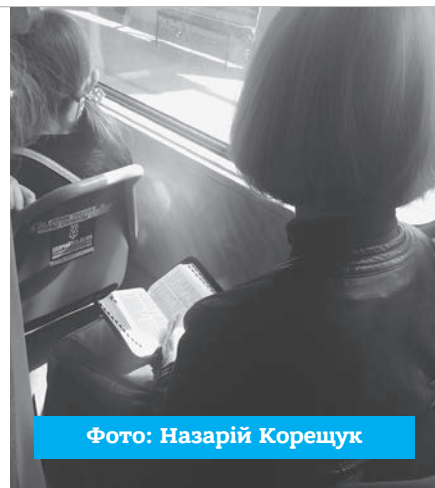

Фото: Назарій Корешук

Письма, підійшла жінка і поставила запитання щодо віри. Усю дорогу вони розмовляли про Христа і страхи, які турбували жінку.

Учасниця флешмобу Ніна розповіла, що коли вона читала Слово Боже в трамваї, у неї зав'язалася довга розмова про дотримання біблійної суботи з чоловіком, який сидів поруч із нею. До речі, він не відмовився взяти візитку з контактами Церкви і після виходу з трамвая ще деякий час спілкувався з Ніною.

Можливо, і цей спосіб стане звичним і неефективним для місіонерської діяльності, але поки ми не збираємося зупинятися. Сподіваємося й віримо, що цей спосіб приведе до Бога ще багато людей. Час минає, навколишній світ змінюється, а нам треба поспішати, щоб встигнути посіяти, зацікавити і спасти більше дітей Божих (Матв. 28:19, 20).

Олександра Пешкова, Борис Давидов

ПО МАТЕРІАЛАМ «ADVENTIST REVIEW»

Футболіст-адвентист

Карлос Витор

Фізioterапевт, працюючий в футбольному клубі бразильського штату Парана, – адвентист сьомого дня. Іменно це обставина допомогло Карлосу Витору да Косте Рессурейсану – вратарю, який недавно крестився в Церкві АСД, – вернуться в професіональний футбол. Недавно со спортсменом був заключен контракт, один із пунктів якого гласить, що вихідний день Карлоса – суббота.

31-літній Карлос Витор попав на перші сторінки бразильських газет кілька місяців назад, після того як

он, крестившись в адвентистській церкві, прийняв рішення прекратити тренувати і грати по субботах. Рішення вратаря побудило футбольну команду, в якій він грав, не возобновлять с ним контракт, закончившийся в минулому маі.

«Після того, що сталося в моєму колишньому клубі, я не думав, що когось зможу повернути на поле», – говорить Карлос Витор. Однак він дуже хотів грати в футбол і вирішив молитися о свою мрію. «Я відчував, що можу залишатися вірним Богу, будучи спортсменом, і в той же час бути світлом

в футбольній середі», – пояснив футболіст. Он не представляв, яким образом і наскільки швидко Бог відповість на його молитви. «Нескільки днів назад мене покликав президент іншого клубу. Он запропонував мені контракт, в якому був включений пункт про мій вихідний день – суббота. Я прийняв запропоноване».

Футболіст вважає, що сталося це не чим іншим, як чудом. «Крім молитви, я нічого не міг зробити для цього», – сказав Карлос Витор. – Мені навіть не довелося пояснювати. Фізioterапевт клубу також вважає себе адвентистом, і клуб добре знав, хто такі адвентисти і кого він бере в команду». Спортсмен вважає, що Бог, здійснивши його мрію, дав йому більше можливостей для свідчення.

«Мій талант вважається моїм служінням», – говорить Карлос Витор. – Можливо, Бог відкрив цю двері, щоб багато могли знати про Євангелію і Десять Заповідей Бога. Я впевнений, що якщо я вірю Богу і живу по Ньому, то для Нього немає нічого неможливого».

Густаво Цидрал

ДЕНЬ ВРОЖАЮ

м. Кам'янець

У всіх народів і культур є свято, приурочене до збору врожаю. В епоху язичництва, епоху християнства і навіть у радянський атеїстичний час людям хотілося зробити зупинку в повсякденному житті та подякувати за зібраний врожай – хто Богові, хто партії, хто ідолам. Сьогодні наша країна також відзначає це свято щедрості земних благословень.

Для християн найкращим зразком у всьому гідним наслідування є Слово Боже. У народі Божому в старозавітний період це свято відбувалося особливо колоритно й повчально. «Це було заключне свято в році. Земля віддала свої плоди, урожай зібрано до клунь, фрукти, олива й вино покладені на зберігання; перші плоди вже були принесені, і тепер люди приходили з дарами подяки до Бога, Котрий так щедро благословив їх» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 540).

Перемены к лучшему

Когда я работала в одном из небольших городов Донецкой области, я познакомилась с женщиной, руководившей местным Центром дошкольной подготовки. Всякий раз, покупая у меня книги, она брала только литературу о здоровье и никогда не приобретала духовной литературы – ее пугали такие книги.

Три года я рекомендовала ей купить «Желание веков». И однажды она все-таки купила эту книгу, несмотря на увещевания священника – ее духовного наставника.

Через месяц эта женщина сама позвонила мне и попросила принести ей еще два экземпляра «Желания веков»: один для сестры, другой для мамы. Кроме того, она хотела прочесть все книги из серии «Конфликт веков».

Когда мы снова встретились, ее лицо сияло от радости. Она начала

рассказывать мне о переменах в своей жизни. Она собиралась развестись с мужем, но поняла, что есть иной, лучший путь. Изменив свои взгляды, эта женщина с Божьей помощью сумела спасти свой брак.

К тому времени она уже дважды перечитала «Желание веков» и, находясь под впечатлением от прочитанного, сказала своему духовному наставнику, что это самая лучшая книга, какую она

НОВИНИ: УКРАЇНСЬКА УНІОННА КОНФЕРЕНЦІЯ

м. Київ, ЛДЦ

с. Фурси, Білоцерківський р-н

Свято врожаю тривало аж вісім днів. До Єрусалима приходили не лише духовні служителі й голови поколінь, а й обов'язково всі дорослі чоловіки. Решта членів сім'ї, які могли подорожувати, теж вирушали в далеку подорож до святого міста та храму. На підході до Єрусалима окремі групи збиралися у велику групу паломників. Зі співами священних псалмів вони підходили до міста. Розташувшись у друзів, рідних або знайомих чи просто на лоні природи, вони споруджували так звані «кущі» – намети з гілок. Проживання в таких умовах нагадувало ізраїльтянам про подорож пустелею після виходу з Єгипту. Це був вдалий час для батьків розповісти своїм дітям і молоді про Божі дива. Таке спілкування сприяло єдності, взаєморозумінню як між рідними, так і між всіма присутніми на святі. Атмосфера радості та вдячності Господу, усвідомлення залежності від Бога підштовхували до формування правильного світогляду, що центром і Подателем усіх благ є Господь.

Ще один важливий аспект свята жнив – це погляд у майбутнє. Як усе в природі досягає та приносить плоди, так і в житті людей настане вирішальна мить – останній великий день жнив, «коли Господар жнив пошле Своїх жен-

ців зв'язати кукіль у пучку для вогню, а пшеницю зібрати до Божої клуні» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 541). Це чудове свято і сьогодні викладає повчальні уроки для нас, тих, хто живе у ХХІ столітті. Ми згадуємо шлях, яким пройшли, виходячи з Вавилону, згадуємо, як Бог чудово веде та керує Своїм народом.

Якою буде моя доля – у снопику куколю чи пшениці? Відповідь залежить від того, що я сію – добро чи зло. Закон посіву та жнив ніхто не відміняв, «**бо що лише людина посіє, те й пожне**» (Гал. 6:7). «**Сійте собі на справедливості, за милістю жніть, орите собі переліг, бо час навестись до Господа, ще поки Він прийде і правду лине вам дощем**» (Осії 10:12). Це запрошення Господа. Вибір – за нами.

м. Роздільна

«Укажи мене, Господи, пути Твои, и научи меня стезям Твоим»

(Пс. 24:4).

когда-либо читала. Она попросила священника ничего не говорить против этой книги, поскольку была убеждена, что в ней содержится истина об Иисусе Христе. Она рассказала священнику, о чем эта книга, о том, как она хотела бы жить, следуя примеру Христа, и что его, священника, жизнь также могла бы измениться. Она дала священнику почитать «Желание веков». Женщина говорила столь убедительно, что он согласился прочесть книгу.

«Желание веков» – это лучший подарок, который я дарила кому-либо за всю свою жизнь» – сказала она. Затем женщина приобрела две другие книги из серии «Конфликт веков».

Господь ведет ее по-прежнему.

Ирина Миронюк

Бог уберег от последнего укуса

Однажды жарким летним днем я пошла на огород, чтобы набрать овощей. На огороде я увидела соседскую собаку породы питбуль. Она сидела неподалеку и смотрела на меня. Взглянув на нее, я увидела, как ее глаза наливаются кровью. Я попыталась ласково поговорить с ней, но она зарычала и бросилась на меня, сбив меня с ног. Я села на землю. Мне удалось схватить питбуля за уши, чтобы удержать его от укуса, и стала звать на помощь, но поблизости никого не было.

Вера Ивановна с внучкой

Долго удерживать пса я не могла – он вырывался, несколько раз укусил меня за обе руки выше локтя, и мне пришлось его отпустить. Он бросился мне на живот, потом на голову и стал ее грызть, но волосы с заколкой, собранные на голове, не давали ему сильно сомкнуть челюсть. В тот момент я обратилась к Богу за помощью: «Боже, люди меня не слышат, но Ты слышишь. Спаси меня! Убери от меня эту собаку, во имя Иисуса Христа!» Пес тут же бросил меня и убежал. Лежа, я неожиданно услышала голос моей внучки. Собрал все свои силы, я поднялась и пошла домой, боясь, что собака побежит к внучке. Но собаки не было. Дома я потеряла сознание.

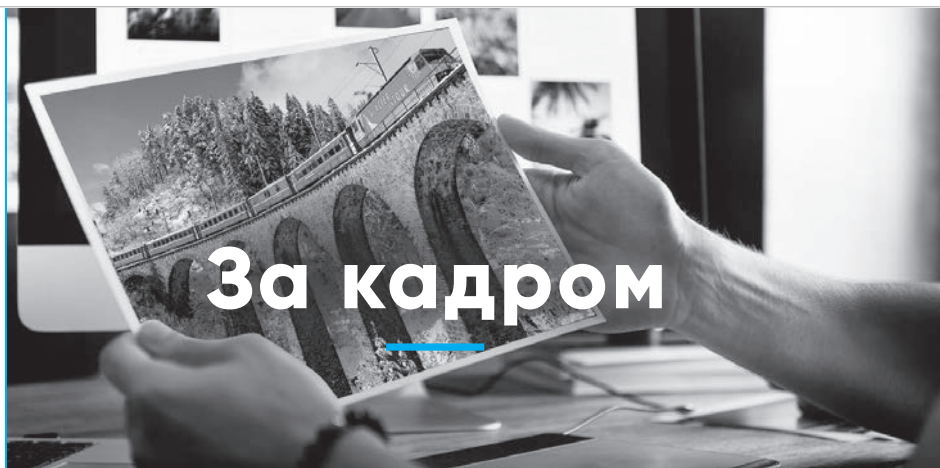
Машина скорой помощи отвезла меня в больницу. Кожа на голове была сильно порвана. Операция длилась пять часов. Анестезию мне провели местную, поэтому во время операции я могла свидетельствовать о Боге. Даже в такой ситуации Бог использовал меня для свидетельства.

Кинологи удивлялись тому, что я осталась жива, потому что собаки этой породы не оставляют свою жертву в живых. Врачи сказали, что только Бог уберег меня от последнего укуса – в затылочную часть головы, где проходит сонная артерия. Только тогда я осознала, что минуты, проведенные в борьбе с собакой там, на огороде, могли быть последними минутами моей жизни. Бог услышал мою молитву и в один миг отогнал собаку.

Я очень благодарна Богу за Его любовь, за милость ко мне и помощь, за то, что Он удивительным образом спас меня от смерти.

Вера Давиденко,
г. Иванков
Киевской области

За кадром

Этой зимой Бог подарил мне возможность побывать на горнолыжном курорте в молодежном лагере. Тема этого лагерного собрания – «Бог работает за кадром». Каждый день раскрывались роли Бога как великого Сценариста наших судеб, Режиссера, Художника-Постановщика, Специалиста по монтажу и Продюсера, а нас – как актеров в фильме нашей жизни.

И чтобы я смог постичь эту тему до конца, Бог проявил Себя, когда мы возвращались домой с Черновцов в Киев...

...Мы с друзьями не проигнорировали нашу старую добрую традицию и перед отъездом устроили фотосессию. За пять минут до отправления поезда мы спокойно и радостно вошли в наш вагон. В те счастливые минуты я даже не подозревал, что у меня, оказывается, есть проблемы с билетом.

Приблизительно за четыре минуты я успел трижды побывать у проводницы моего вагона, один раз в кассе, а последней точкой «марафона» был начальник поезда. За минуту до отправления мы с ним договорились.

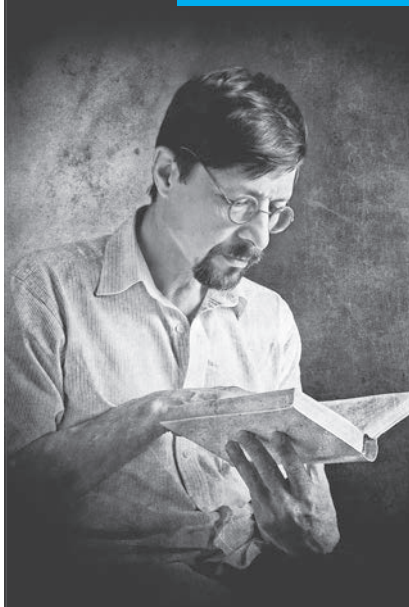
Сидя в купе и оформляя документы, он спросил, где я учусь. Он предупредил, что если будет проверка, то я должен сказать, что забыл свой студенческий. Держа его в руках, я объяснил, что не могу солгать. Посмотрев на меня «добрым взглядом», начальник сказал: «Значит, пойдешь к своим «духовникам», они тебе отпустят грех!». Тогда я объяснил, что сам являюсь «духовником», но человек не может отпускать грехи, а есть на Небе Бог, Иисус Христос, умерший за наши грехи и воскресший, Который единственный имеет власть прощать грехи. Это было время для свидетельства!

Только в тот момент я понял, каков был замысел великого Сценариста нашей жизни. Иногда Господь позволяет понять Свой сценарий только тогда, когда роли уже сыграны и фильм снят. А ведь это был только один сюжет фильма под названием «Жизнь».

Виктор
Кононенко

Непереборне бажання

Де кілька років тому до мене завітав літній чоловік із великим візком духовних книг. Виглядав дуже втомлено. Узав у руки Біблію і книгу «Велика боротьба», і тихо промовив: «Купіть у мене книги?». Я відповів, що Біблію маю, але раптом відчув непереборне бажання купити книгу «Велика боротьба» і відразу придбав. Через рік я уклав завіт із Богом. Тоді цей брат, літературний євангеліст, розповів мені, що він тоді за тиждень літературного служіння у с. Товстому Заліщицького району Тернопільської області продав усього одну книгу «Велика боротьба», і саме мені. Тоді він переживав з цього приводу і вважав, що витратив час марно. Бог дивовижно керує обставинами, людьми. Слава Богові, що він знайшов мене в цьому світі.

Юрій Зозуляк

Нам це тільки здається

Протягом декількох років на нашому городі жила ведмедка. Вона докучала нам, бо знищувала майже дві третини всіх рослин. Висаджу 15 кущів помідорів – 10 пропадуть, бо їхнє коріння підгризе непрохана гостя. Те саме відбувалося з іншими рослинами. Доводилося постійно досаджувати, досівати. Ми живемо в селі, і овочі, вирощені власноруч, складають більшу частину раціону нашої родини.

Довгий час ми намагалися позбутися цієї недоброзичливої комахи та вважали, що нам це буде легко зробити. Що ми тільки не робили, щоб її прогнати, пробували різні народні засоби, які нам пропонували люди й Інтернет. Хімічні препарати використовувати не хотілося. Однак усе було марно. І ми вирішили, що без хімічних препаратів нам, мабуть, не обійтися, бо вже стільки грошей, сил та праці було витрачено надаремно.

Одного дня, коли я, змучена «боротьбою за урожай», роздумувала, що робити далі з тією ведмедкою, мені несподівано згадалася біблійна обітниця: **«Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб трава була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не**

Ведмедка

виллю вам благословення аж надмір? Гради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є винограду вам на полі, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:10, 11).

Я вирішила скористатися цією обітницею і довірила свою проблему Богові. «Боже, – молилася я, – Тобі відома моя вірність у десятині та пожертвах. Прошу Тебе, виконай Свою обіцянку. Довгий час я намагалася боротися сама, однак вже більше не можу. Пробач, що раніше не згадала про Тебе, бо вважала, що це дрібниці, які Тебе не цікавлять. Допоможи мені вирішити мою проблему». Через декілька тижнів я несподівано побачила у своєму садку ще одного «гостя» – крота. «Усе, – подумала я, – тепер на городі точно нічого не буде. Цей знищить те, що залишилося після ведмедки». Однак «гість» рив ходи в місцях, де не було жодної городини, між квітами та під деревами, де росла лише трава. Восени, після збору урожаю, він старанно «перекопав» порожні грядки, а навесні продовжив свою роботу поміж дерев і кущів троянд. Кріт не

знищив жодної корисної рослини, навіть вигляд городу й садка суттєво не змінився. Однак одна важлива зміна все ж таки відбулася – з городу зникла ведмедка, бо кріт – один з найзапекліших її ворогів.

Уже декілька років у нас на городі живе «проханий» гість – кріт, якого послав Бог. Ведмедку ми вже давно не бачили. Уся городина гарно росте та приносить багато плоду, бо кріт чомно обходить її, коли рие свої ходи.

Господь виконав Свою обітницю. Іноді нам здається, що наша вірність у такій дрібниці, як десятина або пожертви, не приносить свого плоду на Землі і що лише у вічності ми отримаємо винагороду. Іноді нам здається, що наші побутові дрібниці та переживання зовсім не цікавлять Бога. Іноді нам здається, що Господь відповідає на наші молитви не так, як треба. Так ось – нам це тільки здається.

Наталія
Тиводар

Очень большое значение

После вечерней проповеди к проповеднику подошел хорошо одетый молодой человек, который назвался пилотом. Было заметно, что он сильно взволнован.

– Я верю в то, что вы говорите, – сказал он, – и хочу стать христианином. Но боюсь, что, сделав это, я потеряю Марию – женщину, которую люблю. Мы живем вместе, и я знаю, что это неправильно, но не знаю, что мне делать.

– Насколько большое значение имеет для вас спасение? – спросил проповедник.

– Очень большое, – ответил собеседник.

– Что значит «очень большое»?

Пилот подумал некоторое время и ответил:

– Для меня это все!

– Замечательно, – сказал проповедник, – если вы желаете, я пойду и поговорю с Марией о вашем выборе.

– В самом деле?

Пастор заверил мужчину:

– Да, я сделаю это завтра в час дня.

На следующий день из-за непредвиденных обстоятельств евангелист не смог побеседовать с женщиной. Волнуясь за пилота, пастор молился. Он сожалел о том, что не смог посетить Ма-

рию. В тот вечер, к его удивлению, пилот вошел в зал, где проходила программа, под руку с женщиной.

– Извините, пожалуйста, что я не пришел на встречу, – начал говорить евангелист.

– Все в порядке, – сказал пилот. – Когда на часах было пять минут второго, я понял, что что-то произошло, и заволновался. Но когда было уже десять минут третьего, я понял, что должен сам поговорить с Марией. Мне было страшно, но я знал, что другого выхода нет. Поэтому я набрался смелости и пошел сам. Попросив Марию присесть, я со слезами на глазах сказал, как сильно ее люблю. Потом объявил о своем решении, что не могу дальше так жить и хочу стать христианином.

Также я сообщил, что решил принять крещение. К моему удивлению, Мария расплакалась. «Долгое время, – сказала она, – мне не нравился наш образ жизни. Я также хотела стать христианкой, но боялась, что ты покинешь меня, если я скажу об этом». Я был очень удивлен такому ответу. Не мог поверить своим ушам. Мы решили посвятить нашу жизнь Богу. Мы пришли сказать вам, что хотим привести наши отношения в гармонию с Божьим Словом и принять крещение.

Они приняли крещение и поженились.

Через три месяца его вертолет разбился во время учебного полета. Ученик, находившийся с ним в кабине, нажал не тот рычаг, отключив поступление топлива. Вертолет упал, и оба – пилот и ученик – погибли. За три месяца до этого пилот вряд ли понимал, что принимаемое им решение было самым важным в его жизни.

Прими решение последовать за Иисусом, даже если ты давно находишься в церкви, чего бы тебе это ни стоило. Жизнь небезопасна, но со Христом ты можешь быть уверенным в спасении.

Любовь Козлова

«Это именно то, о чем я мечтала»

О своем опыте с Богом мне рассказала сестра Татьяна Кузьмина. Хочу поделиться этим опытом с вами (рассказ пойдет от первого лица).

«Я никогда не думала о том, что моя профессиональная деятельность будет связана с медициной. Хотя, когда моя мама болела, мне нравилось ухаживать за ней. В глубине души я мечтала о таком месте работы, которое дало бы мне возможность помогать людям, но я даже представить не могла, что со мной может произойти нечто подобное.

Я жила в Киеве, в церкви занималась хоровым служением. Однажды моя знакомая, побывавшая в санатории «Наш дом» в Новых Обиходах, сказала мне: «Тебе надо быть там! Там твое место!» Но я не придала ее словам никакого значения. В то время у меня была хорошая работа, которая мне нравилась.

В апреле 2007 года я прошла курс лечения в санатории «Наш дом». Меня поразило доброе отношение его сотрудников к людям. Я все чаще стала задумываться о том, что мне делать дальше. Как жить, чем заниматься? Прослушав лекции, которые нам читали в санатории, я поняла, что продолжать жить в Киеве – это не самое лучшее для меня. Я стала серьезно молиться об этом. Во время чтения Духа пророчества мне все чаще на глаза стала попадаться фраза, которая засела глубоко в сердце: «Каждый адвентист должен быть медиком-миссионером».

Татьяна Кузьмина

Через три недели после моего возвращения в Киев началось лагерное собрание в санатории «Наш дом». Я почувствовала побуждение ехать туда, хотя до конца не понимала, что это за мероприятие. Но все-таки поехала в Новые Обиходы. Семинары были очень интересными, и я впитывала все, как губка. После лагерного собрания я окончательно решила – буду учиться в медико-миссионерской школе. Запланировала обучение на октябрь и стала собираться. Бабушка, у которой я жила на квартире, сказала: «Ну все, тебя там оставят, ты уже не вернешься!» «Почему вы так уверены?» – спросила я. Однако у меня самой было ощущение, что в Киев я уже не вернусь.

То, что я узнавала на занятиях медико-миссионерской школы, побуждало меня пересмотреть свои взгляды на многие вопросы. После окончания месячного курса мне предложили пройти полугодовое обучение. В моей душе началась борьба. Уехать на полгода? А как же работа, клиенты? Финансовой поддержки мне ждать неоткуда. А что потом, после школы? Я понимала, что по окончании учебы эти вопросы

снова встанут передо мной. Я молилась и приняла решение, о котором ни разу не пожалела. Когда я начала посещать занятия в медико-миссионерской школе, то поняла – это именно то, о чем я мечтала. Во время обучения в светском учебном заведении мне было непонятно, почему нам дают так мало практических знаний? Было много лишнего, ненужного, и это всегда меня смущало. А здесь нам давали именно те знания, которые нужны, по моему мнению, каждому. Я уверена в том, что каждый адвентист может и должен быть медиком-миссионером.

Когда я окончила медико-миссионерскую школу, мне предложили остаться работать в санатории. Я согласилась. Вначале скучала по хоровому пению, но Бог и здесь доверил мне это служение. Бог очень многое изменил во мне и продолжает это делать, за что я Ему очень благодарна. Трудиться для Бога – это именно то, о чем я мечтала. Это мое место! Я очень счастлива, что нахожусь на своем месте!»

Записала Татьяна Гнатюк

ЧИТАЙ! ДУМАЙ! ДІЙ!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ, якщо ви прагнете духовно зростати, якщо ви зараховуєте себе до Божого Останку і чекаєте на Другий прихід Христа, якщо хочете служити Богові більш ревно, радимо вам читати «Адвентистський вісник». Читаючи досвіди з газети, ви захочете також пережити власні дивовижні досвіди з Богом. Відкривайте серця для істини, адже час Приходу Христа наближається!

Сьогодні час змінювати своє духовне життя!

ПЕРЕДПЛАТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ МІСЦЕВІ ГРОМАДИ ТА КОНФЕРЕНЦІЇ

ПЕРЕДПЛАТА – 2017
ВІДРИВНИЙ ТАЛОН
(залишається у передплатника)
прізвище, ім'я, по батькові

лінія відрізу

ПЕРЕДПЛАТА – 2017

ТАЛОН ЗАМОВЛЕННЯ

Прізвище, ім'я, по батькові абонента чи експедитора

Адреса

Газета «Адвентистський вестник»

18 грн. на рік (12 ном.)

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, І. Корещук
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.